

Znovuzrození

Príspevok pridal Adam Rúžička
Streda, 18 jún 2008

Osada Sandmaster, hutní planeta Klamath planetárneho systému Saduja Minor, rok 789.M41

„... Nedalo se dohlédnout na konec ohromného sálu lemovaného dvouřadím sloupů. Sálu, který vypadal neskutečně starobyle. Nebylo to prachem ani pukajícími stínami a sloupy, ale tou atmosférou. Jakoby každá vdechnutá částéka vzduchu prozrazovala, že neopustila tento prostor po tisíce let. Vzduch byl těžký a potemnilá místnost celou svoji podstatou odmítala těch několik paprsků světla z mé svítilny. Kužel světla pøeskakoval z jedné sochy na druhou byli jich tu desítky, v dlouhých řadách ztrácejících se v temnotách. Nehybné ve svém věném spánku. Spánku?

Pohyb! Ve vteřině se mi zastaví srdce, aby se pak rozbušilo jako by se mi chtělo vyrvat z hrudníku. Světlo z mé svítilny spočinulo na postavě. Byl to snad muž. Snažím se ostřit v němém úžasu. Je to ohromný mrdiný muž. Tiše se nese vzduchem s pohledem upøeným na mne. Rozpíná ruce snad v pozdravu ... „

„Probuš se ty spratku, táhni!“ hospodský nešetí nadávkami ani kopanci. Omámeně se probírám. Vydišený ani ne tak z hospodského, jako ze snu è spíše noění mury, která mni pronásleduje od dítství. Stále stejná a stále stejní díšivá. Chvatni sbírám svůj batůžek, který jsem měl pod hlavou a kryji se pøed tím tlustým neurvalým brunátným blbounem. Vždy je to stejné, a• mi nacytá kdekoliv v blízkosti svého podniku. Nepomůže naříkání ani vyhrožování. To je jen voda na jeho mlýn. „Zrúdo kazíš mi kšefty nelez sem, nebo uvidíš!“ jeho hlas pøeskakuje vztekem ale je dost hlasitý, abych ho zøetelně slyšel, ještì k chvatni mizím v první potemnilé uličce.

Zrúdo, mrtvolo, hajzle... Pøemýšlím, kdy mni naposledy nikdo oslovil jménem - Zaku. Naposled moje máma, ale ta už je 2 roky mrtvá. Stále to bolí, cítím, jak mni zármutek rozežírá pøi každé vzpomínce na ní. Od její smrti nenávisť proti mni, která skrytí hníla po celých 18 let snad v každém koho znám, jakoby prolomila stavidla. Pamatuje ještì nikdo v mém rodném místě moje jméno? V mém místě... spíš v mém osobním pekle.

Došel jsem na náměstí a opláchl se v kašni. Jen letmo jsem pohlédl na odraz ve vodě. Bledá tvář snad jako křída. Tmavé oči jako uhlí téměř bez bílma. Proč jsem, tak jiný? Proč musím za to, tak trpět? Jdu se podívat k výšce s prací pro nádeníky. Už dva dny jsem nejedl, ale žaludek se mi nezvedá z hladu, ale z pøedstavy, jak se budu muset hrbit a být ponižován, abych po úmorné práci dostal pár drobných. Na nástince je noví velký plakát: Nábor Imperiální gardy, staňte se bojovníky Císaře a užívejte si výsad z toho plynoucích. Ěst a sláva. Chvatni ètu další řádky a nervózní nerozhodně pøemýšlím. Opustit místo? Opustit planetu?

Už z dálky slyším jejich hlasy. Z hub těch namyšlených cucáků se linou nadávky a já pøesně vím komu jsou adresovány. Rychle se blíží v ruce mají kameny. Dávám se do zbisilého úprku. A vím, že se zastavím až budu opouštět orbitu.

O 9 imperiálních roků později, Výsadková zóna 23. harakonského pluku, kóta 718, sektor B6, planeta Berien planetárního systému Progon, rok 789.M41

Je to už 6 let, kdy se začali geometrickou řadou množit případy rituálních vražd. Všechny stopy naznačovaly, že na planetě obávaná sekta uctívá temných bohů Chaosu. A i když je Berien bezvýznamná planeta s několika těžebními městečky bylo zřejmé, že musí být očištinou. Její až překvapivě vlivný guvernér vyjednal, že to nebude totální genocidou z orbitu. Bylo sem povoláno několik vyšetřovatelů - inkvizitorů, ale když propuklo tzv. „Povstání uctívá“ (787.M41) bylo jasné, že situace přerůstá místním Adeptus Arbites „přes hlavu“. Byl čas povolat Gardu. Vzhledem k vražednosti pouště, častým bouřkám a odlehlosti sídel povstalců, bylo jisté, že proveditelnost bude možná pouze aeromobilními misemi, na niž jsou specialisté vojáci z Harakonu.

Nezmírný rachot se nese mrtvou krajinou, neskutečně nehostinnou skalnatou pouští syti hnědé barvy. Valkýra přechází z nízkého letu 100 stop nad terénem do vertikálního přistání. Motory pracují na maximální výkon a vektorování tahu tlačí kubický horkého vzduchu pod sebe. Vysouvají se mohutné přistávací lyžiny, aby se v přístích okamžicích zabořily do drobného kamení.

Seržant v přepravním prostoru Valkýry zvedne ruku a prsty má doširoka roztažené. Výsadek za pět vteřin. Rutinně přejede rukou výzbroj a hmatem kontrolují upevnění helmy vesty, sumky, plasmovou pušku, zajištění zbraní. Rozhlédnu se kolem, v oprýskaném trupu sedí 10 spolubojovníků pevně připoutaných v sedačkách. Napjatí sledujeme dveře. Tupá rána, právní jsme dosedli. Vrata se rychle otvírají a kabinu ozáří zelené světlo. Bleskovitě se odepínáme z pásů a vybíháme ven. Jdu druhý, první muž již leží v písku těsně u výstupní rampy a sleduje prostor. Přiklečím k němu a moje oči si znovu zvolna zvykají narudlé světlo dvou sluncí, jež spalují tuto planetu. Pak následuje další voják a za ním seržant v ruce má auspex a bolt pistolí. Následně se vyhrne ven zbytek jednotky a přikrčení zaujmou všichni svoji nadřilovanou pozici. Vjížděví se rozpínáme od výstupní rampy k nejbližším větší kamenům. Seržant začíná skenovat prostor. „Eisto“. Konečně mám dost času se rozhlédnout. Monotonní krajina, jejíž horizont je tu a tam narušen nějakým větší kamenem, který snad mohl být horou. Avšak milióny let eroze udělali své. Severně vidím obrys budovy. Cíl naší mise: prastarý objekt neznámého původu ani účelu, kterému se prostě říká Kameny. Z briefingu jisti víme, že je to poslední bašta odporu místních povstalců.

Dáváme se na pochod, je to jen pár mil. Jak se blížíme k budově spatřujeme její monumentálnost. Ohromné obelisky sahají daleko k nebi pokryté neznámými runami obřích rozměrů. Obelisky jsou z černého kamene, který jsem ale nikdy na této Císařem zapomenuté planetě neviděl. Monolity jsou různě velké různých tvarů. Je jich dvanáct v nepravidelném obrazci vedle sebe navršené. Přesto ve skrytu duše nijak vím, že je v tom nějaký řád.

Pøikrèený pøibíhám ke svému velitele, jenž dalekohledem sleduje váleènou vøavu, která se odehrává u podstav obøích kamenù. Dorazily jsme pøed pár minutami a jsme druhý sled mise Najdi a zniè. Pak se otoèí k jednotce a rázní promluví: „Rojnice, pøesun k prvním vstupùm do komplexu, èeká nás asi boj v tich zatracených bludištích, co je pod Kameny." Všichni rychle zopakujeme rozkaz dáváme se do pohybu. Vypadá to, že pøibíháme v tom „nejlepším". 350 mužù severního prvního sledu zastavilo svůj postup pøed branami Kamenù. Ve stejní bezradné situaci se ocitli muži východního a západního útoèícího hrotu. Povstalci zbudovali dùmyslnou sí• zákopù pøed vstupy do komplexu. Navíc obøí monolity mají ve spodních dvou tøetinách několik otvorù, které se nyní ježí tížkými zbraními.

Plazíme se metr za metrem, nikdo si neodváží zvednout hlavou víc než pár palcù, od hrubých kamínkù, které drásají naše uniformy. Støelba houstne každým okamžikem. Zvuk olova zarývajícího se do písku, náhle na moment pøerušil plechovi-èvachtající zvuk. To explodovala hlava jednoho z mé jednotky. Zásah asi z tížkého kulometu jí rozmetal po okolí i s kousky helmy. Tuším, že se jmenoval Steve „Nijak". Dostáváme se na několik stovek stop k perimetru obráncù. Vidím tíla tich, kteøí byli první vlnou. Slyším kòik raniných, ale zøejmí tu není ani jeden odvážný medik, který by jim chtil v téhle íábelské bouøi olova pomoci. Tich pár pøeživších se buï schovalo za nijaký vitší kámen, kterých je tu opravdu pomálu. Jiní se zahrabali jako èervi, do malých okopù, které v zoufalství vyhrabali puškou èi holýma rukama. Ti nejzoufalejší na sebe navršili mrtvá tíla svých bratrù ve zbrani, což jim avšak poskytuje pramalou ochranu. Proklínám Císarø za to, kde jsem se to ocitl. Nevím jestli svoje nadávky vyslovuji nahlas, ale nikdo trhne mým ramenem.

Je u mì komisaø. Pøekvapení na nij civím, vypadá jako kdyby spíš èelil nijaké silniji vichøici, než vražednému krupobití olova. M nahrbený ve svém tížkém èerném kabáti si mì mìøí pohledem. Je to jeden z tich obávaných mužù, kteøí bez váhání zabijí kohokoliv, jen pro náznak dezerce. Jeho pohled je tvrdý a nesmlouvavý, jeho tváø je znetvoøena ohromnou mokvající popáleninou levé tváøe. Jeho ruka má nepøirozený stisk, je bionická. Slyším její servomotory, alespoø mám ten pocit. Pomalu zvedá pistol k mojí tváøi. Vydišení pøivírám oèi. Nikdy mi hlaveø bolt pistole nepøišla, tak ohromná jako teï. Pak na vteøinu strne a zbraø poklesne. „Vydrž vojáku, a nikdy se nerouhej." Nebyla to rada. Byla to hrozba, poslední varování. Snad jsem chtil nico øíct. Omluvit se. Ale on se rychle otoèil opit jen lehkomyšlní pøikrèen odešel k mému seržantovi, který nedoèkaví hledil na oblohu. Divní to muži tihle komisaøi...

Burácení, které bych poznal kdykoliv, Valkýra se pøehnala nad našimi hlavami a zasypla neøízenými raketami palebné posty, pøímo pøed námi. Následovala jí další a další, jako na øetízku se snášeli a nièili tížké zbraní. V rachotu výbuchu slyším š povelù komisaøe. Osobní Valkýry navádí. Ty teï pøecházejí do visu a zasypávají zákopy nepøítele dlouhými dávkami z palubních kanónù.

„Útoooook" mùj ukryt pøeskoèil komisaø v ruce se mu lesknul energetický meè. A druhou pøekvapiví pøesní støílel vzdálené povstalce, kteøí vydišení opoušteli svoje postavení. Nejpozdñiniji muži teprve nasazovali bajonety. Vitšina vèetní mì se už øítila nepøíteli. Pøed pár vteøinami vypadala naše situace bezvýchodní, ale teï kosíme ty rouhaèské psy lezoucí ze svých ðir. Taková už je štistina války. Paprsky z laserových pušek zaplòovali prostor pøede mnou. Pøiklekávám a zalícuji. Vyhlédl jsem si místo, kde jsem vidil obrysy několika snad 5 postav jak se neopatrní vyklánijí z bezpeèí svého ukrytu, aby opitovali palbu. Poprvé tisknu spouš• své plazmy, roj ohnivých táhlých paprskù opouští hlaveø. Ve vteøinì se zarývají do til protivníka. Míøil jsem pøesní. Zdá se mi, že slyším jejich agonický kòik, když se jim plazma propaluje do tíla a trhá je na kusy. Opit se dávám do bihu. Ješti nikolikrát zkusím postøelovat pozice nepøítele. Avšak nepøíliš úspìšni. Plazma mì høeje do rukou neomylné znamení, abych ji nechal oddechnout. Alespoø na pár momentù. Nevadí to stejní jsem už pár krokù od zákopu z pozdra vytahují „Sekák" (standardní subtilní maèeta harakonských ozbrojených sil). Vskakuji do zákopu. Málem jsem si vyvrkl kotník, tak moc jsem podcenil jejich hloubku. Hned u mì je pøikrèený nepøítel, který se urputnì snaží pøebít svojí automatickou pušku. Neváhám, jede sek do skloniného týla, a jeho hlava mu sjela s krku. Rychle se dívám za sebe. Jde o setiny. Za mnou byl další z tich psù. Od boku na mì zamíøil, nijakou dvouhlavòovou zbraní zjevni domácí výroby. Na poslední okamžik odkláním hlaveø, jejíž vystøel mì úplni ohlušuje. Krev mi bublá v bubínkách, když pøiskakuji a boøím hrot „sekáku" do støev rouhaèe, abych ho trhnutím vypreparoval. Rychle se ohlížím. Až do dalších záhybu zákopu nikoho nevidím. Opit zaèínám slyšet. Mám moment, abych si prohlédl proti komu to vlastní bojuji. Nevypadají, až tak nelidsky, jak jsem oèekával. Oba muži velmi tmavé pleti s ohromným množstvím jehlic a náušnic v tváøi i po tíle. Na sobì milí boty a kalhoty dle støihu a vzoru nepochybnì ze zásob Imperiální gardy. Hrudník si jeden chránil improvizovaným plechovým krunyøem. Druhý mil jen maskovací pláš•. Èela obou zdobí tetování symbol ve tvaru „vidlièky". Na oèích mají èerné kulaté brýle, aby pod neustávajícími žhnoucími slunci nepøišli o zrak. Vlasy dlouhé spletené do copánku se zapletenými kostíekami. Jsou lidské, ale na dospilého èlovíka pøíliš malé. Mrazivé zdišení

mi projede tilem. Je na èase poslat ješti víc tichto zrud do pekla.

Opatrnì vyhlédnu ze zákopu. Dobyli jsme je. Moje jednotka zaèíná krycí palbu, ani na moment jsem se jim nevzdálil. Efektivita imperiálního drilu mi nepøestává udivovat ani po letech. Cílem krycí palby je jeden ze vstupù do Kamenù, jelikož podél èerných stín postupují v sevøené formaci pøeživší muži z prvního sledu. Støílím pouze jednotlivì a pro jistotu vkládám nové èlánek do plazmy. Nebezpeèní se høeje. Rouhaèi nepochybnì podcenili její úèinek, když se krèí pouze za rychle zbudovaným zátarasem z beden od munice. Moje plasma je nemilosrdní pøipéká k podlaze. Dávají se na útik, ale už je pozdì. Formace našich bere jejich úkryt zteèí a støílí je do zad. Bez soucitu bez lítosti.

Pronikáme hloubìji a hloubìji do chodeb Kamenù. Všude nás doprovází zápach, hniloba a neutuchající odpor. Bojujeme o každý záhyb a o každý sál. Celý podzemní labyrint pøebudovali na svoje podzemní „království“, místnosti jsou plné dek, hadrù a jejich osobních vèí. Vítší místnosti v sobì skrývají improvizované kuchynì a skladišti. Èelíme nejen mužùm, ale i hystericky øvoženám. Špinavým a podvyživeným v rozervaných šatech. Vrhají se na nás ozbrojené noži i holýma rukama, jako bájnè fúrie. Na každém rozcestí se naše úderné jednotky rozpadají do menších a menších skupin.

Právì jsme zpomalili postup a náš seržant vyslovil myšlenku, která tížila nás všechny. Nepohlí nás toto nekoneènè bludišti? V odpovìi zarachotila vysílaèka na zádech našeho radisty Waltra: „Všem jednotkám urychlete postup, centrální místnost, silný odpor. Opakuji. Všem jednotkám urychlete postup, centrální místnost, silný odpor“ Seržant se dal opìt, jako stroj, do pohybu, staèil pøímí rozkaz a pochybnosti se rozplynuli.

To co jsme vidìli na to nás nemohla pøipravit žádná brožurka ani hodiny buzerace a plazení se v bahnì. Ani moje pestrá 9letá služba mì na to nepøipravila. Jako jedni z prvních jsme se dostali do „centrální místnosti“. Byla ohromná, strop byl tak vysoko, že i pøes silné osvětlení, ho nebylo vidìt. Pouze desítky v temnotì mizejících sloupù nám napovìdili, že tam bude. Plošná byla velká jako námìstí imperiálních metropolí. Opticky ji zmenšoval systém teras, a schodiš•, které ji bez jakéhokoliv øádu vyplòovali. Ale èlovìka, co vidìl úlová místa jako Necromunda, to pøìlíš nešokovalo. To co nás ostøílené vojáky nutilo zvracet a stavilo nám vlasy hrùzou nebyla místnost samotná, ale to co znì bylo - stala se chrámem Chaosu. Dokládaly to ohromné krvavé kresby na stínách, orgány a kosti, které se povalovali po zemi èi byli vršeny do bizardních útvarù. Stovky kotlù rùzných velikostí a tvarù. Nìkteré vysoké do pasu jiné dvakrát vìtší než muž. Jejich obsah nám nedovoloval dýchat. Na štiplavý dusivý kouø, co se z nich linul nezapomeneme až do konce života. Celou cestu jsem se bál, že budu muset do záhrobí posílat nejen fanatické uctívaèe, ale i dìti tichto pomatencù. Neèekal jsem, že je najdu v téhle místnosti. Naèikající v klecích, vaøící se v kotlích èi pøibité na zeí. Jak mohou dát za obi• nejen stovky nevinných, ale dokonce svoje vlastní dìti?. Pta jsem se sám sebe.

Rouhaèi se nemínili vzdát, každá terasa se stala improvizovanou pevnùstkou, kterou bylo tøeba dobýt. Naštìstí pro nás „centrální místnost“ byla opravdu støedobodem celého komplexu. A tak pøicházeli další a další naši spolubojovníci, aby se po prvotním šoku, s neskrývanou zuøivostí vrhli do bojù ve jméno lidskosti a Císaøe.

Hodil jsem granát mezi bedny, kde se skrýval jeden z nepøátel, po ohlušující explozi mne kousky tila, která se válela okolo, naznaèila, že jsem míøil dobøe. Další „terasní pevnùstka“ padla. Už jich bylo jen pár které zbývali. Byl jsem od krve, špinavý a k smrti unavený. Po nìkolika snad nekoneèných desítkách minut bojù a pøestøelek jsem si koneènì mohl odpoènout a nabrat síly. Z jednotky jsem zbyl já, seržant a dva další muži vèetnì radisty. 4 byli mrtví a dva zranìní. Mili ohromné štìstí, lékaøská jednotka je již teè odvážela Valkýrami pryè. I když jeden pøišel o obi• nohy a druhý mìl oškvlivý prùstøel hrudníku, závidìl jsem jim. Nemohl jsem to tu vydržet, bál jsem se, opravdu jsem se bál! Tato místnost byla nasycena zlem, a hrùzy bojù jako by to posilovaly. Cítil jsem jak neviditelné síly bojují o můj zdravý rozum a vidìl jsem, jak ostatní muži svádìjí podobný zápas. Nìkolik jich už zešílelo, a buí se jako hromádka neštìstí choulili na zemi, a nebo se vrhali na svoje kamarády ve vražedném šílenství. Nechtìl jsem tu umøít. V téhle kobce jsem se zaèal až pøìlíš bát smrti a nenávidìt Chaos.

Z letargie mne vytrhl seržant: „Musíme dodílat, kvůli ěmu jsme tady“ A podal mi dalekohled. Bylo vidět, že na několika terasách ještě zuří lité boje, ale v okamžiku mi bylo jasné, o ěm konkrétní seržant mluvil. Na jedné z tich nejvyšších teras stála skupina postav v kápích. Bránila sochu bizarního anděla. Socha měřila dobrých 50 stop. Celá ze dřeva, proutí a kostí, z velké části potažená lidskou kůží. Zahalené osoby byli bezpochyby psykerkové - kouzelníci. Z koneček prstů pouštěli fialovéblesky na kohokoliv, kdo se pokoušel na ně zaútočit. Niktež plivali i fialový oheň ě sesílali ještě děsivější kouzla, která nutili gardisty, aby obrátili zbraň proti vlastním. Oběs spojily svoje síly. Dva nebo tři se chytli za ruce a vyslali velkou ohnivou kouli, na muže, kteří se je snažili ostřelovat z dálky a puškami ě těžkými zbraněmi. Zatímco tíla našich padlých se hromadila u teras a dynamika našeho útoku slábla. Oni vypadali neporazitelní, dokonce nikteré stěly, které by nepohybní skončili v tihle tich ěrnoknižníkù se ve vzduchu spálily ě nepochopitelně zmínili smíř. A práví k nim, do toho pekla jsme se vydali v ěele s naším seržantem.

Opatrní jsme se plížili k terase. Nechtěli jsme udílat tu chybu, jako muži před námi jejichž potraná a zmrzačená tíla ležela jen pár stop od nás. Celý ten rouhačský koncil se soustředil na několik těžkých bolterů, které byli rychle postaveny na nejvyšší terase, aby konečně ukončili ten masakr. Ohromné komety svištily vzduchem a za chvíli bylo jasné, že ten kdo vyhrává tuto bitvu jsou kouzelníci. Nám tich pár okamžiků staěilo, abychom se dostali tisíci k nim. Opatrní jsme se plazili k nohám obludné sochy. „U císaře“ hlesl jsem, a ostatní muži kreslili ochranná znamení prsty do vzduchu. Celý ten monument, jako by byl prostoupen energií. Místy, kde chyběla krytí ze staženě kůže, bylo patrné jak se doslova nalévá zlem. Nedalo se to popsat, nebylo to vidět, ale všichni jsme to cítili. Bylo jasné, že pokud nebudeme jednat dost rychle, něco strašlivého se zrodí. Už jsme dost blízko, instinktivně se každý z nás snaží, abychom se nedotkli té prapodivné sochy. Seržant otvírá ústa, aby dal povel k palbě. Vybírám si cíl. Jeden z kouzelníků úplně nalevo, který bleskem z koneček prstů práví usmažil vojáka snad na 100 stop. Ten se s překvapivou rychlostí otáčí a pøisouvá k nám. Ano pøisouvá, jeho dlouhá kápí se nese vzduchem. Bepochyby levituje jen několik desítek palců nad zemí. Proto všichni vypadají, tak vysocí. Ve skutečnosti je vyschlí a zkroucený. Jakoby měl už být dávno mrtvý. Jeho vysušený prst se k nám napíná. Jeho propadlá bledá tvář se roztahuje do bezzubého šklebu. Nepørození vypouklé oči žhnou fialoví. Váháme, skláníme naše zbraň. Bepochyby nás hypnotizuje. Pohled zapichuje do seržanta, který se bez váhání otočí a zastřelí Grega. Muže z naší jednotky, který jen strnulě civí. I když teď jen z plukou obličeje. Pak vinuje ten řábel pohled mně. Cítím jak se mi dobývá do hlavy. Najednou vím, že je proti mně bezmocný. Nevím proč, ale je to tak. Jeho samolibí „úsmív“ se mně ve zdišení. Rázní vykročím a vypálím dlouhou salvu ze své plasmy. Žár v momentu spálí jeho tílo. To už se ke mne otáčí i ostatní kouzelníci. Chtějí mne spálit blesky ě vrhat oheň, ale jen bezmocně ke mne vztahují ruce a do široka otvírají ústa. Niktež, pøestávají levitovat a padají na zem. Jejich atrofovaná tíla, už jim nedovolují se zvednout. Syěí jméno svého zvráceného boha a motlitbou ho prosí o pomoc. Rozumím jen opakujícímu se slovu: „Slaneesh, Slaneesh“ Vstoupil do mne Císař, ě to je mojí podstatou? Není ěas pøemýšlet. Pouze od boku pálim a pøenáším střelbu z jednoho umírajícího ěrnoknižníka na druhého. Pøes ten puch prostupující celou místností cítím smrad spáleného masa. Plasma z tich rouhačů odpaluje celé kusy. Nepøestávám pálit, i když už všichni leží bez pohybu na zemi. Až když plasma zaěne varovně syěet, pouštím prst ze spoušti. Z hrozivého nepøítele zbyli kousky beztvareho kouřícího masa. Ostatní gardisté se s vítězným rykem vrhají a novou energií do zlikvidování posledních nepøátel. Seržant na mne hledí s úžasem, ale i s neskrývaným strachem a nedůvěrou.

Je jen pár minut od posledního výstřelu. A pøes Kameny pøebíhá obrovský stín tvaru larvy. Pár okamžiků na to za ohromného rachotu dosedá orbitální výsadkový ělun Gorky 17. Harakornani používají tyto vzdušné obry, které jsou schopné pøenést až 1500 mužů, jak pro pøepřavu, tak jako polní nemocnice a pøedsunutě velitelství. Otvírají se desítky ramp. Jedními vcházejí na smrt unavení vojáci z mého pluku. Jinými jsou vnášeni raniní a dalšími ostatky tich, jenž nemili takové štěstí, aby dnešní bitvu pøežili. Pomalu se trousím do bõicha obra. Muži okolo mne i seržant se drží v uctivé vzdálenosti. Od události na terase jsem nedostal žádný rozkaz. Náhle mi nikdo zastoupí cestu. Je to ten komisař, kterého jsem potkal před branami Kamenů. Stojí napøímeně a jeho tílo včetně obličeje svazuje snad tucet obvazů. Energicky mi kyne abych ho následoval. Poslušně jdu za ním k legendární rampě 13, rampě „Opozdilci“.

13. rampa vede přímo na taktické a velitelské stanovišti u můstku lodi. Tam sídlí „Opozdilci“. Tak se říká stratégům, synákům z bohatých harakornských rodin, kteří měli dost peněz na to, aby vojenskou službu mohli odkroutit v bezpečí při posílání ostatních na smrt. Jejich nepřikným zvykem je, že se objevují vždy až když je dobojováno, aby vyhodnotili ztráty a „slízili“ všechnu smetanu. Mimochodem jen několik, tich nejlepších mužů, se z prostého vojína dopravovalo na stratéga a popravdi jsou to práví oni, kterým výsadkové jednotky vděčí za svoje úspěchy. Na konci rampy už na nás čekají. Skupina hejsků v parádních uniformách obklopená elitními muži ochranky. Komisař jde rovnou k nim a pøevypráví jim to co viděl při bojích ve svatyni Chaosu. Zjevně to na ně udílatlo dojem a jeden z tich mladších se rovnou ke mne vypravil, aby mi potěšil rukou jen

pár stop ode mne se zastavil a zacouval zpět do skupiny. Pak celá partička včetně ochranky a komisaře zmizí za pancéřovanými dveřmi, které se syčením zavěou. K smrti unaven si sedám na kovovou rampu a přemítám.

Konečně jsem došel k poznání. Jsem jiný a proto mne ti kouzelníci nezabili, ale já upekl je. Celé ty roky jsem si myslel, že je to můj divný vzhled, který lidi tak odrazuje. Ale teď jsem pochopil, že se nebojí mých podivných očí ani barvy kůže ani nepřírozer havraních vlasů. Bojí se jakési aury úzkosti, která ze mne sála. Už na Klamathu přetavili svůj strach do nenávisti vůči mně. A ani u Gardy to nebylo jiné, všichni vojáci včetně důstojníků se mi vyhýbali, v horším případě mi připravovali různá příkoří. Málokdo se mi kdy podíval do očí. Většinou vojáci odslouží u svého pluku celou službu. Mne si přehazovali jako horký brambor. Za turnus jsem měl 4 transféry, nejen mezi jednotkami, ale celými armádami Gardy. Nakonec jsem skončil u výsadkářů, kteří nutně potřebovali zbraňové specialisty ovládající plasmovou pušku. Jen personální nouze a moje nepochybné schopnosti s touto nebezpečnou a choulostivou zbraní zabránili dalšímu přesunu. Ale co teď se mnou bude dál? Dříve ze mne měli nedefinovatelný strach, ale odedneška je doslova silou vůle dokáží zahnat na útěk. Jako bych si strhl pásku z očí a konečně prohlédl, ten mladý stratég se tak lekl, protože jsem to chtěl. Nechtěl jsem, aby mi ten panák milostivě pogratuloval, po tom co jsem prožil takové peklo, které on maximálně sledoval na monitoru. Nebyl jsem ani moc překvapen, když se vrátili muži z elitní ochranky s tím, že mne mají odvést do bloku C. Blok C je několik cel, které se příležitostně využívají, jako karanténa a také pro inkvižiční výslechy. Takhle se mi Impérium odvděčí za moje služby? Místo, abych po právu byl oceněn a možná se dostal i na mramorové desky hrdinů v palácích Terry, mám shnit v nějaké kopce či zakoušet mučení? Vztek ve mne bublal jako láva před erupcí. Hněv za desetiletí ústrků a samoty se dral ven. Jeden z těch mužů ke mne natáhl ruku, aby mi chytil za rameno. Udílal jsem krok k nim a moje zloba byla téměř hmatatelná. Oni začali bezděčně ustupovat až oba dva shodně narazili zády na pancéřovaná vrata. Doslova se ohýbali před mým pohledem. Vidím, že tam strnuli ještě na několik minut po tom, co jsem odešel.

Beze slova jsem se proplétal mezi přistávajícími valkýrami a chvatně pobíhajícími vojáky a pozemním personálem na shromaždišti před Gorkym 17. Kam ale teď půjdu? Za chvíli si pro mne přijde další eskorta, zcela jistě početnější a odhodlanější. Mám se bránit a riskovat to, že zraním některého z nich. Je mi to jedno. Teď je na čase, abych konečně začal já za jejich křivdy, nenávidět je. Chtěl jsem si opatřit plasmovou pušku a nějaké granáty. Zrovna, když jsem si prohlížel muniční bedny, pohled jsem upřel na Kameny. To je moje nové útočiště, můj nový domov, probíhalo mi hlavou. Pak mne na moment napadlo jestli to není podle našeptávání nějakého boha Chaosu, aby se mi vzápětí pomstil za dnešní akci. Jestli to tak je tak dostane takový plasmový klyštýr, že na něj do konce věků nezapomene. Rázní jsem se vydal zpět ke kamenům. Můj nenávistný pohled tak zpražil hlídku, jenž stála u vstupu, že ani nečekla a já se mohl bez obtíží znovu procházet místy nedávných bojů. Chodil jsem bezděčně sem a tam klikatými chodbami a zatuchlými sály, jako bych na něco čekal. Náhle jsem na konci chodby spatřil malé zelené světlo, které se k mne blížilo.

Nikdy jsem nic takového neviděl. Byl to malý kovový brouk. Neměl víc než 30palců. To zelené světélko bylo jediné oko mezi lesklými krovkami. V pohybu ho udržovaly tři páry zřejmých antigravitačních motorů, jenž měl místo nožiček, a které vydávali pulzující zvuk. Brouk si bezstarostně poletoval kolem mne. Ani na moment jsem ho nespouštěl z mušky mé pušky. Pak se několikrát přiblížil, že se málem dotkl hlavní plasmy, aby rychle poodlétl. Byl to jasný signál, že ho mám následovat. Opatrně jsem šel za ním. Viděl jsem, kam mne vede a několikrát jsem zaváhal, ale moje zvědavost zvítězila. Vracel jsem se do chrámu Chaosu. Tu místnost jsem opustil před pár okamžiky, ale připadalo mi to jako věčnost. Byla tak jiná. Poslední teamy, které doráželi nepřátelské raně a odnášeli naše, ji opustili před pár minutami. A inkvižiční vyšetřovatelé mají dorazit za několik hodin. Teď tu vládlo naprosté ticho a klid, i ta zlem pulzující socha byla opřít jen hromadou materiálu. Brouček se obratně pohyboval mezi terasami a mrtvolami a vždy na mě zdvořile počkal, až jsme se ocitli uprostřed sálu. Bylo tu ohromné točité schodiště vedoucí hluboko do tmy! Vsadím duši, že když jsme tu bojovali určení nic takového jsem zde nezahlédl. Vytáhl jsem svítilnu a začal sestupovat. Kužel světla bižel po stínách schodiště a za pár okamžiků uzavřený prostor přecházel v otevřený sál, tak velký že světlo mé svítilny bylo pohlceno do ztracena. Jen jsem tipoval, že bude minimální, tak velký jako svatyně Chaosu nad mojí hlavou. Brouček náhle zrychlil a zmizel ve tmě. Zůstal jsem sám. Neodradilo mne to postupoval jsem dál.

Připadalo mi to celé, tak povídám. To je přeci můj sen! Ta noční můra, co mne pronásledovala celá léta. Kužel světla opravdu po několika okamžicích začal přebíhat po vzdálených obrysech dvouřadých sloupů, jak jsem sestupoval dále po schodech začali se zjevovat ty postavy. Na rozdíl od snu jsem si je mohl lépe prohlédnout vypadali jako kovové kostry. Vyšší než, kterýkoliv muž kterého jsem znal. Byli to spíš stroje než sochy. Pak mi to došlo! Mířiný muž, teď si pro mě přijde! Odjít pušku a srdce mi bušilo jako o závod.

„Vítej“ zvučný veselý hlas mi zazníl v hlavě. Leknutím sem vyjekl jako dítko. Prudce jsem se otočil. Mídná postava levitovala přímo za mými zády. Jak dlouho se za mnou takto vznášel? Byl impozantní dobrých 15stop vysoký. Vzhled jeho těla, každý sval a každý detail mne nenechával na pochybách, že se dívám na ztělesnění boha. Ne Císarøe, ale pravého boha, sám se podívil, jak kacířská myšlenka mi vytanula na mysli. Jeho tvář působila laskavě, ale dva páry rohů rašících z čela mu dodávali zlovolný vzhled. Démonické byly jeho oči, které byly jako bez bílma potažené černou blánou. U Císarøe vypadali trochu jako moje!

Zajistil jsem pušku a položil ji na podlahu, bylo mi jasné, že nemohu zabít boha a bylo by pošetilé to jen zkoušet. „Proč ho stále vnímám jako boha?“ pomyslel jsem si. Jeho kovová ústa se nepohnula, ale jeho podmanivý hlas mi opět zněl v hlavě. „Nestává se často, aby nějaký z mých synů, mne sám našel.“ Nečekal na moji odpověď. Dle mého překvapeného pohledu bylo jasné, že by se ani kloudně odpovědi nedomáhal. „Pariah gen. To je odpověď na všechny tvé otázky. Chceš-li to pochopit připoj se ke mně a svým bratrům. Nabízím ti toho mnohem víc všechno po čem si kdy toužil. Staneš se součástí celku, který tě nebude zavrhat. Budeš nesmrtelný. Budeš mocný se znalostmi, s jakými se nemůže měřit žádný lidský smrtelník. Staneš v čele armády, která bude bojovat proti nepříteli, kterého nejvíce nenávidíš - Chaosu. Pokud ovšem nemáš zájem můžeš bez prodlení moje katakomby opustit.“ Pomalu poletoval kolem mne a já ho stále vystrašený bedlivě sledoval. Vířil jsem mu každé slovo až na tu poslední větu. Už nikdy se nevrátím k lidem. Bylo mi to jedno. Dychtil jsem po všem, co mi nabízel. A on si asi přeečetl přímo z mé hlavy nevyslovený souhlas s jeho nabídkou. Lehce pokynul a rychle se vznesl vzhůru a zmizel v temnotě místnosti. Opět se objevil brouček můj mechanický průvodce a vedl mne mezi kovovými postavami, které už rozhodně nebyli sochami. Z jejich očí z jejich trupu se šířila záře zelené barvy. Slévala se do aury, která obklopovala celá jejich těla. Ožili během rozhovoru s mídným mužem! Teď se na mne všichni natáhli. Sledovali mne svými chladnými pohledy aniž by promluvili či vydali nějaký zvuk. Stovky možná tisíce, celá armáda těchto podivných strojů či bytostí mne vítala ve svých řadách.

O 359 imperiálních roků později, Eldarská pirátská základna Pavučina, kdesi v asteroidovém poli, kvadrant 0208, sektor Gothic , rok 148.M42

Maugen pomalu vstřebával informace z krystalu senzoru. Vše působilo tak rutinně. 9 Eldarů původem snad ze všech koutů galaxie, teď vnímá skrze krystaly okolí stanice - obvyklý, prázdný a nudný vesmír. Maugen se tedy opět myšlenkami ubíral k večeru, kdy dojde k dělení kořisti. Bude-li jeho podíl „nevšední“ jak slibuje Ulthar. Mohl by se možná vrátit na hvězdnou archu Saim-hann s novým šlechtickým titulem. Zrovna se zabíral plány koho všeho by bylo potřeba podplatit a co vše zfalšovat. Když tu ho přes jeho krystalický interface zasáhla vlna energie. „Silný výron energie“ zakřičel až mu přeskočil hlas. „Něco se zhmotňuje přímo u nás, nepřichází to z Warpů, u Khainovi krve to plaví.... Než stačil dopovědět větu přímo uprostřed místnosti se zhmotnila ze záblesku zeleného světla podivuhodná bytost - ohromná mechanická postava s rysy lidské rasy, jenž v ruce svírala dlouhou hůl pulzující energií. Hůl od poloviny výše zdobila až bizardně obrovská šepel. Beze slova se vydala ke Arlanovi, který byl velitelem sminy, její pohled se upíral přímo na něj. Temné oči pulzovali doslova odzbrojující energií. Maugena napadlo šáhnout po pistoli, ale strach mu nedovolil se ani hnout. Ta postava pozvedla svoji zbraň a zarazila ji do Arlana. Ohromná šepel projela za zvuku praskání kostí nejen jeho tělem, ale i jeho křeslem a zajela hluboko do kamenné podlahy. Jiný Eldar, Macha, překonal strach a přiskočil k tlačítku aktivace alarmu. Stihl to, ale svoji odvahu vzápětí zaplatil životem. Zatímco se základnou začalo nést pískání a rozzářily se pohotovostní světla. Kovový obr, jehož zbraň zůstala zaražená v zemi až překvapivě hbitě přiskočil k Machovi, chytl ho za krk a zlomil mu vaz, jako by lámal sirku. Pak vytáhl svoji „kosu“. Z ní vystřelil silný paprsek, kterým „přešel“ skupinu Eldarů, která se snažila z místnosti utéct. Zelený proud energie doslova stahoval kůži, tkáň a kosti, vnitřnosti se rvaly z trupu. Ten smrtící paprsek trhal Maugenovi bratry piráty na kusy, zatímco za neskutečné agónie umírali. Maugen pozvedl pistoli a začal střílet. Projektily se neškodně odráželi od zad toho vetelce. Ten se k němu otočil. Maugen si pomyslel, že jeho cesta života je u konce a pevně sevřel lesklý posvátný kámen, jenž měl zasazen do svého hrudního krunýře. Pak jen nadšeně vydechl. Do místnosti elegantně vskočil Ulthar. Vůdce pirátů ze základny Pavučina, následovník cesty Vištců, Eldritch Raider - jeden ze slavné družiny prince Yriela. Maugen neviděl proč se tento eldar stal pirátem, ale byl to bezpochyby ten nejlepší bojovník jakého kdy potkal.

Ulthar si krvelaèným pohledem mìøil soka. „Necron“ procedil skrz zuby. Naèež odhodil svoji pistoli a obìma rukama pevnì sevøel Šídlo. Šídlo byl štìhlì jedenapùlruènì meè jednoduchých tvarù, ale bezesporu legendární povìsti. Maugen na vlastní oèi vi jak s ním Ulthar pøesekl Vesmírného mariòáka v pase èi setnul hlavu genelupìøovi. Ulthar zaèal doslova tanèit kolem svého protivníka. Vlasy mu vlály, jeho temnì rudý kabátec víøil s ním a odhaloval tak „kostiné“ brnìnì. Èasto kabát omotaný narychlo kolem ruky využil, aby zmátl svého protivníka. Snažil se ho vyprovokovat, ale kovový obr na nij pøekvapivì neteèenì hledil. Vypadal jako by snad byl pouhým divákem tohoto souboje. Pak pøišel první Ultherùv výpad - sotva okem postøehnutelný sek na krk. Necron, jako by jeho myšlenku tušil, zlomek vteøiny pøedtím, tomu ataku nastavil svoji zbraò. Ulther provádìl úder za úderem. Byly to ty nejkrásnìjší šermíøské finty, které kdy Maugen vidil. Necron však vìtšinu atakù hbitì odrážel, a když nikteré prošli nezranili ho. Alespoè to nedával najevo. Ulther zaèal pùsobit vysílení a zpomaloval. Dýchal zhluboka a klel snad ve všech jazycích, co se za svůj pøedlouhý život nauèil. Pak poprvé Necron zaútoèil, jeho výpad nebyl nikterak elegantní ani rychlý, ale pro Ulthera byl osudný. Kosa zasvíštila vzduchem zaskoèený Ulther nemil šanci uskoèit a stejnì tak nebylo v jeho silách vykryt útok vedený ocelovými pažemi. Šídlo bezmocnì odskoèilo a èepel se zabøøila do kostiného bohati zdobeného brnìnì vůdce pirátù. Maugen nevíøicnì zíral. „Kostiné“ brnìnì bylo nejen vkusnou ochranou hrudníku, ale také výkonný generátor silového pole, který byl schopen zastavit a nepropustit i výstøel z plasmové pušky èi sek energetického meèe. Teì brnìnì prasklo jako skøøápka a zaèala z nij prýštit krev. Z ješitnosti, která je Eldarùm tak vlastní, neutekl a sledoval souboj. Chtìl vyprávìt o tom jak Ulthar setnul hlavu tomu robotovi. A teì za svoji hloupost zaplatì životem.

Krátkou dávkou jsem zlikvidoval toho Eldara, co sledoval souboj. Byl zjevnì, tak konsternován jeho výsledkem, že se ani nebránìl. Poté jsem zasekl svoji váleènou kosu do panelu senzorù, jenž sem tímto definitivnì vyøadil z provozu. K oslepené základnì se tedy mohli pøiblížit další výsadky, aniž by riskovali palbu obranných automatických viží. Tím byl splnìn m úkol v této misi. Mil jsem tedy moment si znovu ve své mechanické pamìti detailnì projít ten navýsost neobvyklý souboj. Úroveò eldarského šermíøe byla prvotòdnì. Avšak vzhledem k tomu, že souèástí mého pøerodu v Pariaha, bylo pøímé spojení s Sítì, byl každý jeho úder pro mne lehkø uhodnutelný. Ubozí Eldaøi bojujete s námi Necrony od poèátku vašeho zrodu a pøesto o nás tak málo víte. Tøeba Sí*, díky subprostorovému vysílání všichni spolubojovníci sdílíme naše zkušenosti, technické poznatky, zprávy o prùbìhù misì. Komunikujeme, tak spolu a koordinujeme naši èinnost. A já tak znám všech 18 153 šermíøských škol, které kdy nikdo zkusil proti Necronùm použít. A tak pro mì tvùj styl Útoèícího škorpiona i se všemi timi nebyl tak pøekvapivý, jak sis asi myslel odvážný šermíøi.

Hodinu po prvním teleportu Necronù na Pavuèinu, byla základna znièena. V jejích vybuchujících a hroucích se chodbách našlo smrt na 850 Eldarù a 70 pøìslušníkù lidské rasy. Já jsem se pøenosem vrátil do katakomb, procházel jsem mezi strnulými necron bojovníky. Jejich kovové postavy obletovaly mraèna mechanických brouèkù, jejíž krovky odráželi záøi zelené aury, která jako by prostupovala místnost. Pracovalo se na opravì bojových poškození. Pokud se zachovala alespoò èást torza s nejvìtší pravdipodobností bude daný Necron opraven a opìt se vrátí do služeb svých bohù. Už mne tento manifest aplikace nanotechnologie nepøijde tak okouzlující. Spíš se dívám, co se z nich stalo. Vidomí uviznìná v železných tilech s minimem vlastní vůle. Trávì celá staletí èi spíše milénia ve hlubokém stázovém spánku, nebo na Sítì. Milióny brilantních myslì, které by dokázali pohnout celými souhvìzdími èi stvoøit nové, ale je zajímá jen jedno vyhubit èi ztroèit všechny nepøátelè. Tedy všechny rozumem ovìnènè formy života ve vesmíru a jejich duše pøinést na oltáø svým nemènì krvelaèným bohùm. A s jedním bohem se mám právi setkat.....

Temná místnost v jádru katakomb, vzhledem ke spektru senzorù, které mám v sobì zabudované jsou oèi pouze vzhledovým doplòkem a tma není pøekážkou, abych nevidil, že uprostøed na rozložitém kamenném trùnu sedí ohromná mìdná postava. Dnes vím, že není z midi ale necrodermisu - Nanotechnologického „živého“ kovu, který je pilíøem Necronských technologií. A propùjeuje napøíklad mé váleènè kose neobyèejnì nièivè vlastnosti a tlùm bojovníkù jejich schopnost znovu doslova dorùst. To co mám pøed sebou je pouhá socha - nádoba. Takových brilantnì vyvedených vysokých mužù ideálních proporcí, tajemných drakù a bezpoètu dalších skulptur je ve vesmíru bezpoèet. Jsou v katakombách, hrobkách, zapomenutých palácích èi na palubách necroních vesmírných lodí. Boha z nich dílá bytost z èisté energie s nezmiønou mocí stará snad jako vesmír sám - C'tan. C'tanù je nikolik, cestují mezi svými „reinkarnacemi“ a kují pikle èi vyèkávají. Mùj pán je jeden z nejmocnìjších, a proto jeho existence spolednì s dalšími tøemi nebyla ostatními rasami zapomenuta. Poklekl jsem pøed sochou na jedno koleno a èekal. Za chvíli se jí rozžhnuli oèi. „V dnešním boji sis vedl dobøe Zaku ostatnì jako vždy“ ozval se podmanivý hlas v mé hlavì. Nikdy nepochopím, proè mi nikdy øíká názvem mé pøedchozí existence. Necroni jména nemají vìtšinou pro komunikaci na Sítì využívají popisné kódy, které urèují kde jsou, co jsou za druh atd. „Jsi vůdcem mých pariahù, nejsilnìjší z nich“ Pokornì jsem pokrèil ramena. Znal jsem Pariahy, kteøí válèili po milénia a nikdy se jim nedostalo

takového uznání od mého pána. Což sebou neslo mnoho výhod. Hlavní byl velmi vzácný a nezmírně výkonný humanoidní konstrukt - moje tilo. „Přemýšlel jsi pro se ti dostalo takové cti?“ „Pro moje zásluhy?“ odpověděl jsem nesmile. „Ano jisti, ale pro se jsi v boji o tolik lepší než ostatní, máš stejné vidomosti a byl jsi přetvořen na počátku do stejného tila?“ Dal jsem si na čas s odpovědí. Propátral jsem Sí, analyzoval otázku s jedním Pariahem, který byl na krátkém dosahu. „Nevím“ řekl jsem na konec. „Sí nezná všechno Zaku, kdyby to tak bylo už bych vládl vesmíru“ Midiná postava se vznesla a pitoreskně rozhodla rukama v parodii na pobavení. C´tan nezmírně nenávidí lidi, orky a Eldary. Přesto z důvodu pro mi nepochopitelného se snažili humanoidy napodobovat nejen svými výtvoři, ale i gesty a pózami. „Od našeho setkání před staletími jsi pochopil, tajemství Pariah genu. Je to čistá esence jedinečného povědomí vnesená do struktur lidské DNA. Díky ní může být lidská duše - vidomí přeneseno do stroje - pariaha. Navíc nositel Pariah genu má jedinečnou odolnost, jak jsi se sám přesvědčil, vůči silám Warpu. A to je důvod tvého vzniku. Před dávnými časy nás stálo nemalé úsilí stvořit základ tebe - ideálního bojovníka proti hordám Chaosu. Avšak Pariah gen se nepodařilo natolik rozšířit, jak jsme předpokládali. Jeho nositelem je jeden ělovík z miliónu a pouze každému stému z těchto kandidátů se dostane cti přetvoření.“ C´tan se na chvíli odmlčel, jako by mi chtěl dát prostor pro diskuzi, ale vzápětí se opit jeho podmanivý hlas ozval. „Samozřejmě tohle všechno víš díky Síti, ale co nevíš je, že přerod ělovíka v Pariaha má chybu.“ Byl jsem překvapen C´tani nepřipouštěli svoje nedostatky či svých plánů. Nikdy, tedy až doposud. „Jisti jsi si všiml, že Necroni jsou schopni velmi dobrého uvažování a dokonce i jistého chování, které by se dalo vzdáleni považovat za projev emocí, jak si je znal ze svého posmrtného života. Avšak já plní vládní jejich vůlí.“ Můj bůh miloval teatrální okamžiky svých proslavů. Vznosl se do vzduchu a na moment se kolem mi roztančili obrazy bitev, které právi v jeho jménu probíhali. „Avšak u Pariahů se nám jaksi jejich svobodná vůle úplně nepodařila vymýtit. Bohužel. Neznáte strach, díky svým zkušenostem, ale jak si dozajista pocítil, nikteří s tvých spolubojovníků závidí tvou oblíbenost. Nikteří jsou krvelačnější, s chutí vraždí pro zábavu. Nikteří mají zbytek jakési lidskosti, kterou dokáží efektivně využívat a to je díla jedinečnými a nejschopnějšími ze všech. A to je tvůj případ.“ Výjevy na stínách zmizeli, aby vzápětí znovu místnost ožila. To co se zobrazovalo, působilo jako balada nějakého barda oživena velmi realistickými obrazy:

„Okno teroru je místo, kde se ty nejhorší stvůry Warpu mohou neomezeně pohybovat a síly chaosu jsou jeho svrchovanými vládci. Je to jejich bašta. Na okraji Oka blízko Kadienské brány, prapodivným prostorem letí planeta. Rudá bizarní planeta, která mohla vzniknout před miliardami let stejně jako před pár hodinami. Její povrch plný lávových jezer a vulkánů se otřásal. Země pod nohama se hýbala. Stovky Necronů prohrávalo svůj boj. Drtily je hordy démonů bytostí tak neuvěřitelných, že by je materiální vesmír zničil pouhými principy fyzikálních zákonů. Avšak ne tady. Pokroucené rudé rohaté postavy zasekávali svoje ohromné sekery do til Necronů. Po každém vyhraném souboji vypouštěli ze svých býčích tlam vítězný řev, který by smrtelníky jisti uvrhl do paniky či dokonce šílenství. Necroni se opravují znovu sdružují do jednotek a pokračují k 60stop vysokému bílému obelisku. Ten v sobě ukrývá víc, která byla ukradena jejich bohovi a zavlčena sem. Oni si pro to přišli. Díla je už jen několik stovek stop, ale i tisíce démonů. Další na svých bizarních kozích nohách přibíhají či přímo zjevují na bojišti z vůle jejich patrona - Khorna chaos boha krve a války. Boj se zdá ztracen. Poslední skupinka složená převážně z Pariahů utváří kruh. Všichni postelují dotírající demony paprskometry. Propukají boje na sekery a kosy Pariahů. Jejich vůdce využije zbytek svojí teleportační kapacity. Přenesl se do kráteru s jedním průsmykem vzdáleného několik stovek mil. Jejich bůh, který sleduje bitvu díky přenosu Síti zučí. Démoni chvátají dorazit svoje protivníky. Necroni je taví stělbou, když vstupují do průsmyku, aby přeživší vzápětí pozabíjeli v boji zblízka. Vlna za vlnou ze rozbíjí o ze z Necronů. Zvláště vůdce Pariahů vyniká agresivitou a dovedností v boji. Khorn povolává další a další demony. Již jsou to celé legie. Bojuje se nepřetržitě 8 dní. V průsmyku na kopci mrtvol démonů a kusů Necronů stojí už jen jedna mohutná kovová postava. Bez přestání stíná hlavy démonům, drtí jejich kosti úderem pěstí a odhazuje je od sebe. Tilo vůdce Pariahů nese mnoho známek poškození. Polovina hlavy úplně chybí. Nico mimo chápání jeho boha i démonů ho díla neporazitelným. Ten 8. den se v průsmyku zjeví démon, jehož postava je tak vysoká, že by se ani nevešel do kráteru. Po tile mu přebíhají stovky jasně rudých plamenů. Jeho ruka je tak ohromná, že by Pariaha mohl rozdrtit v dlani. Sleduje boj s potíšeným výrazem. Pak něco zavře svou mohutnou býčí tlamou a demony zaenou mizet. Pak zmizí i on. Planeta je rázem pustá a dokonce se už neotřásá zemetřeseními. Bitva je vyhrána, obelisk opit patřil Necronům. Síly Chaosu jsou nepředvídatelné a nikdy dokážou i ocenit nezdolnost protivníka - posledního Pariaha.

Poznal jsem bitvu, která mne před 130lety vynesla respekt mého pána. Teď čekám, jak se mnou naloží. Nosím v sobě stále toho Zaka z Klamathu se všemi jeho touhami, vášněmi a nenávistmi. Pomalu se ve mne znovu probouzí. A on to ví. Můj osud je zřejmě zpečetěn. Přiblížil se tisni ke mne. A ledově chladným hlasem pronesl. „Použij svojí svobodnou vůli v mých službách. Bude-li to jinak, najdu si pro tebe mnohem tíživější osud než deaktivaci.“ I když Pariahové nikdy nepodléhali panice či úzkostem. C´tanovi se podařilo postrašit i nikoho, kdo by ani strach technicky nemil znát. Pak mi ležérním gestem naznačil, a• bez prodlení opustím jeho komnatu.

Vrátil jsem se mezi svoje Pariahy. Stáli se zbraními v rukách jako na čestné stráž. Bez sebemenšího pohybu. Jejich hlavami však vířili milióny informací ze Síti. Součástí Pariah genu byla nezdolná touha po poznání, kterou mohla ukojit jen Síť. Stoupl jsem si k nim, ale zůstal jsem uzavřen sám do sebe. Od pøerodu ve stroj jsem rok od roku cítil stále víc pocit viny. Lidé mi za mého posmrtného života ukázali jen odvrácenou stranu povahy. Naopak si získávali můj respekt a soucit za ty stovky let bojů. Obdivoval jsem odvážné komisaře a vesmírné mariòáky, kteří i ve smrtelných kœeích nevzdávali svůj boj za Císarøe ani neztráceli víru. Èím dál silnější emoce ve mne vyvolávali strádání mužů, žen a dětí, kteří byli zavlèeni do víru bojů. Docházelo mi, že jsem na špatné stranì. A tak poslední pùl století jsem strávil hledáním možností, jak pomoci Lidskému impériu. Jediným øešením bylo poskytnout jim možnost nahlížet do Síti. Kousek po kousku vymýšlím zaøízení které by to umožnilo. Avšak pøes moji opatrnost to možná Bùh tuší. A Boha nelze obelhávat, alespoò ne na dlouho...

O 2 imperiální roky pozdiji, trosky Orky vypálené osady Sandmaster, hutní planeta Klamath planetárního systému Saduja Minor, rok 150.M42

Jonathan stál na stráž a neobratnì se snažil zapálit cigaretu. Neusnadòoval mu to silný deš, který trval již několik dní, stejnì tak jeho chladem zkoehlé prsty. V duchu nadával snad na úplnì všechno. Nechápal proè zrovna jeho jednotka musela hlídat tuhle Císarøem zapomenutou díru, kterou pøed 25lety vypálila banda potulných Orků. Proklel Orky i velitelství. „Prý kdyby se Orkové vrátili, ze spor se množí bla bla bla..“ nadával v duchu, zatímco se krèil u zboøené zdi, aby si koneènì pøipálil. Náhle mìl neodbytný pocit, že na stráž není sám. Otoèil se a leknutím málem zneèistil vnitøek svojí uniformy. Ani 10stop od něj stála kovová postava o jejíž hrozivou siluetu se rozbíjeli kapky deštì. Jemné pohyby hlavy naznaèovali, že se zájmem pozoruje Jonathanův souboj s cigaretou. Jonathana však chu na nikotin zcela pøešla.

Pøemýšlel jestli pøed ním stojí jeden z tich slavných Vesmírných mariòáků, avšak z tohoto muže mìl tak podivnì mrazivé pocity, myšlenku zavrhl. To co proti nìmu stojí není èlovìk ani zdaleka, natož geneticky vyšlechtiný hrdina Impéria. Chtìl z ramene shodit svoji pušky èi alespoò vzít nohy na ramena. Ale i když se stòidavì pokoušel o oboje, neovládal svoje tělo a zùstával na místì. Kovový obr zvednul svojí ruku a naznaèil mu, aby použil svoji vysílaèku, co má u pasu. Jonathan si oddechl vypadá to, že z toho nakonec vyjde se zdravou kùží. A jeho tělo ho zaèalo opìt trochu poslouchat. Tøesoucí rukou zmaèkl knoflík na vysílaèce a zavolał do štábu. Zatímco se zmatený Jonathan snažil vylèit svému velícímu, co se dìje. Obr si pøidøepl a do bahnat pøed Jonathanem prstem napsal: „Zak Krieg se vrací k lidem“

Do týdne na to byl podivný železný tvor zavøený v cele na køižníku Oèista, Lodi Ordo Xenos - instituce na potírání cizáckých nepøátel. Nebyl ozbrojen mìl sebou pouze objemnou mnohasetstránkovou knihu. Byla struènì pojmenována Necron a byla psaná ruènì avšak s neobyèejnou až strojovou kvalitou písma. Bytost se snažila komunikovat nápisy na zeì, ale vyšetøující inkvizitor Ordo Xenos Machaveli, tomu pøekvapivì nevinoval vitší pozornost. Až pøi vyšetøování incidentu, který se stal po tøech dnech viznínì, pøiznal že tvor ho natolik zneklidòoval, že s ním nemohl setrvat v jedné místnosti, natož se pokoušet komunikovat. Incidentem, který vedl k tomu vyšetøování, byl útik toho tvora z jeho cely pøi mezihvizdném letu. Zmizel beze stop, jakoby se rozplynul.

Osud knihy, kterou ten tvor pøinesl je neznámý. Možná se dostala do povoláných rukou. Avšak hloupost je lidem vlastní jako Eldarům ješitnost, takže spíše skonèila v nekoneèných regálech Knihovny v paláci Terry, kde bude èekat celé desetiletí na zaøazení do rejstøíku a možná celá staletí na prostudování. Jisté je, že Necroni a C'tan zùstávají stále obecnì pøehlíženou hrozbou.

Stejně, tak jako osud knihy i osud robota, co si říkal Zak Krieg, zůstal obestřen tajemstvím. Avšak od roku 150.M42 do současnosti bylo zadokumentováno na 1256 případů zjevení tzv. „Železného golema“. Bytosti, kterou nikdo považuje za Císaře, nikdo za Svatého či Hvězdní vlci za ducha Lemana Russe, avšak a• je to kdokoliv či cokoliv pomáhá lidem v té největší nouzi a pak náhle zmizí tak záhadně jako se objevil. Přes odpor duchovních představitelů Impéria se objevují kultury oslavující Železného golema. A stále více Imperiálních vojáků sebou nosí talismany tvaru dlouhé tyčové zbraně s bizarní čepelí a doufají, že až jejich jednotka bude třeba přečíslena nepřítelem či decimována kulometnou palbou přijde Golem, aby jim pomohl stejně jako stovkám jednotlivců i jednotek před nimi.